ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ (Μάρκ.η΄34-θ΄ 1)
15 Σεπτεμβρίου 2024

Συνεχίζεται καὶ σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἑορτὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ὁ Χριστὸς μίλησε γιὰ τὸν δικό μας σταυρό. Ὅπως ὁ Χριστὸς χωρὶς τὸν Σταυρὸ δὲν εἶναι ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου, ἔτσι καὶ ὁ χριστιανὸς χωρὶς τὸν δικό του σταυρὸ δὲν εἶναι ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀποφεύγει τὸν θάνατο πάνω στὸν Σταυρό, ἄν καὶ εἶχε αὐτὴν τὴν δυνατότητα. Δὲν κατεβαίνει ἀπ’ τὸν Σταυρό, ὅταν οἱ ἐχθροί Του ζητοῦν μὲ προκλητικὸ τρόπο ἕνα τέτοιο θαῦμα. Ὅταν προειδοποιοῦσε τοὺς μαθητές Του γιὰ τὸ ἐπικείμενο Πάθος Του, ὁ Πέτρος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴν πραγματοποιηθεῖ ἕνας τέτοιος ἀτιμωτικὸς θάνατος, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμη δὲν ταίριαζε στὸν Μεσσία. Τότε ὁ Χριστὸς ἐπετίμησε μὲ ἀσυνήθιστη αὐστηρότητα τὸν Πέτρο καὶ τὸν ἀπεκάλεσε διάβολο, ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκέφτεται σύμφωνα μὲ τὴν κοσμικὴ νοοτροπία καὶ ὄχι ὅπως σκέφτεται καὶ ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Ἂν ὁ Χριστὸς ἀπέφευγε νὰ σταυρωθεῖ, ὁ μόνος κερδισμένος θὰ ἦταν ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος θὰ παρέμε-νε κυρίαρχος πάνω στοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν συνέχεια ὁ Χριστὸς ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπιλέξει ἄν θὰ Τὸν ἀκολουθήσει ἤ ὄχι. Ἀπ’ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Κανένα δὲν ἐξαναγκάζει ὁ Χριστὸς καὶ κανένα δὲν ὑποχρεώνει, ἀλλὰ σέβεται τὴν ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὁποία ἄλλωστε Αὐτὸς ἔδωσε στὰ λογικὰ δημιουργήματά Του. Ἀπ’ τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπιλέξει νὰ εἶναι μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένος γιὰ ἀγῶνες, θυσίες καὶ στερήσεις. Ὁ Χριστὸς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προειδοποιεῖ γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς συνέπειες τῆς γνησίας χριστιανικῆς ζωῆς, δὲν ἀποκρύπτει τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν παραπλανᾶ τοὺς ἀκροατὲς τῆς διδασκαλίας Του. Τὸ προσκλητήριό Του εἶναι ἀντιδημαγωγικό, σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ συνήθεις δημαγωγούς, οἱ ὁποῖοι δίνουν ἐξωπραγματικές ὑποσχέσεις καὶ προσελκύουν πλῆθη ὀπαδῶν, μέχρι νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι δὲν εἶχαν τὴν δύναμη καὶ τὴν διάθεση νὰ πραγματοποιήσουν ὅσα ἔλεγαν.

Ὁ Χριστὸς προαναγγέλει ὅτι ὅποιος θέλει νὰ Τὸν ἀκολουθήσει, αὐτὸς χρειάζεται νὰ δείξει αὐταπάρνηση καὶ προθυμία στὴν ἄρση τοῦ σταυροῦ. Γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἱκανοποιεῖ τὶς ἐγωκεντρικὲς ἐπιθυμίες του, δὲν ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, σὲ γενικὲς γραμμὲς δὲν θεωρεῖ ὅτι ὁ ἑαυτός του εἶναι τὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Ἀντιθέτως, εἶναι ἕτοιμος νὰ στερηθεῖ τὰ

ἐγκόσμια ἀγαθὰ καὶ νὰ συγκρουσθεῖ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅταν αὐτοὶ προσβάλλουν τὶς πνευματικὲς ἀξίες ἢ ἀδικοῦν τοὺς ἀδυνάτους. Ὁ ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιάσει καὶ τὴν ζωή του γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων, ὄχι νὰ θυσιάσει τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσει τὸ δικό του συμφέρον, ὄχι νὰ προδώσει τὶς ἰδέες του γιὰ νὰ σώσει τὴν ζωή του ἢ νὰ παραμείνει στὴν θέση του. Γιὰ νὰ τηρήσει ὁ ἄνθρωπος τὶς ἐντο-λὲς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μείνει συνεπῆς στὴν πίστη του, γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὸ καθῆκον του, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσει δυσκολίες.

Ἡ αὐταπάρνηση, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε, εἶναι ἐκούσια ἐπιλογή. Οἱ ἄνθρωποι μὲ κοσμικὴ νοοτροπία ἐνεργοῦν ἐντελῶς διαφορετικά. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἀκούσιες δοκιμασίες τῆς ζωῆς, ὅπως εἶναι οἱ ἀρρώστειες ἢ τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα. Καὶ πάλι ὁ ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ἀντιμετωπίζει καὶ αὐτὲς τὶς δοκιμασίες μὲ θάρρος καὶ πίστη στὸν Θεό. Δὲν ἐπιδιώκει τὶς δοκιμασίες καὶ ὁπωσδήποτε δὲν εὐχαριστιέται μὲ αὐτές, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται. «Μὲ τὸ πρῖσμα τῆς αἰωνιότητος» βλέπει αὐτὲς τὶς δοκιμασίες ὡς εὐκαιρίες γιὰ πνευματικὴ ὡρίμανση καὶ προσέγγιση πρὸς τὸν Θεό.

Εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ παραπάνω χαρακτηριστικά, αὐτὸς ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι πραγματικὰ χριστιανός, καὶ ὄχι ἁπλῶς νὰ λέγεται, θὰ ἀντιμετωπίσει τὴν ἀντίδραση τοῦ περιβάλλοντός του, ἀλλὰ περισσότερο τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε ὅτι χρειάζεται νὰ ἀντισταθοῦμε σὲ αὐτὴν τὴν ἔντονη πίεση. Καὶ τότε ὁ κακὸς ἑαυτός μας θὰ ὑποχωρήσει, δηλαδὴ ὁ «παλαιὸς ἄνθρωπος», καὶ στὴν θέση του θὰ ἐμφανισθεῖ ὁ «καινούριος», αὐτὸς ποὺ θέλει ὁ Θεός. Γι’ αὐτὸ μᾶς συμφέρει νὰ θυσιάσουμε τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, τὰ προσωρινά μας συμφέροντα, ἀκόμα καὶ τὴν βιολογική μας ὕπαρξη, ὥστε νὰ κερδίσουμε τὰ πνευματικὰ ἀγαθά, τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ τὴν ἀθάνατη ψυχή. Νὰ θυσιάσουμε αὐτὰ ποὺ ἔχουν μικρὴ καὶ παροδικὴ ἀξία, ὥστε νὰ λάβουμε τὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ αἰώνια. Γι’ αὐτὸ ἀκούσαμε ὅτι ὅποιος πεθάνει, αὐτὸς θὰ ζήσει. Καὶ ὅποιος ζημιωθεῖ, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ κερδισμένος.

Κάθε χρόνο, τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Σταυροῦ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία μας διαβάζει αὐτὴν τὴν περικοπή. Καθὼς ἐμβαθύνουμε στὸ περιεχόμενό της, ἴσως σκεφτόμαστε ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπραγματοποίητα καὶ ἀσυνήθιστα καὶ μὴ φυσιολογικὰ γιὰ τὴν ζωή μας. Καὶ ὅμως ἕνα πρᾶγμα χρειάζεται νὰ ἐμπεδώσουμε. Ἡ ζωή μας καὶ ἡ νοοτροπία μας στὸν κόσμο αὐτὸ μετὰ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, δηλαδὴ ἡ ὑποδούλωση στὰ πάθη, μὲ κυριότερο ἀπ’ αὐτὰ τὴν φιλαυτία, δὲν εἶναι ἡ φυσιολογική μας κατάσταση, ὅσο καὶ ἂν τὴν ἔχουμε συνηθίσει. Καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιδιώκει, νὰ μᾶς ἀνυψώσει σὲ ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο ζωῆς, ὥστε νὰ ὑπάρχουμε

ὅπως θέλει ὁ Θεός.

π. Ν.Η.